

SIILI KROKOTIILINA

Asustelipa metsässä siili,
joka kuvitteli olevansa krokotiili.
Siilin herkkua oli viili ja
silmit sillä oli mustat kuin hiili.

Tämän siilin nimi oli Sulo
ja sen kodin vieressä solisi puro.
Puroon siili meni uimaan ja
mielessänsä juonia puimaan.

”Minä olen mahtava krokotiili
ja kaikki minua pelkää,
ja jos ei, niin pistän niitä
piikillä selkään”, siili uhosi.

Paikalle lensi talitintti, jonka koti oli
siilin pesän yläpuolella oleva vintti.
Tintti kuuli siilin jutut, lensi metsään ja
pyysi paikalle kaikki tutut.

Äiti-hiiri poikineen ihmetteli
siilin juttuja ja tuumasi
”eikö me olla vanhoja tuttuja”.

Tulipa paikalle pesukarhu Pentti
ja ehdotti, että mitataan siilin
kuonosta joka sentti.
Sulo-siili piikkensä pystyyn nosti
ja uhosi edelleen olevansa
krokotiili Kosti.

Tintti lähti hakemaan apua,
tähän tarvitaan jo vihreää papua,
hän mietti.
Vastaan lensi pöllö Huhuu,
ihmetteli mitä se Tintti oikein puhuu.

Pöllö keksi miten autetaan siiliä,
otetaan mukaan kippo viiliä.
Viili auttoi Sulo-siiliä, eikä hän
halunnut leikkiä krokotiiliä.

Katuvana Sulo ystävien viereen
palasi ja piikit alhaalla kaikkia halasi.
Pöllö muistutti Sulo-siiliä, ettei
kannata leikkiä krokotiiliä.
Krokotiilit eivät syö viiliä,
sillä se piristää ainoastaan siiliä.

© Tiina Haaraoja



